

HISPAANIA

Enno Kruusimägi

2008. aastal pakuti meile võimalust minna praktikale välismaale. Valida sai kolme riigi vahel: Saksamaa, Prantsusmaa ja Hispaania. Ma tundsin kohe huvi Hispaania vastu. Sinna muidugi nii lihtsalt ei saanud. Koolis korraldati konkurss, mille eesmärgiks oli välja sõeluda parimad.

Muidugi toimusid ka eeltööd. Projektijuht korraldas meile hispaania keele kursuse, rääkis pikalt-laialt erinevatest võimalikest situatsioonidest ning nende lahendamisest. Ikka ja jälle istusime pärast tunde pikki õhtuid projektijuhi juures, et kõik saaks üle räägitud ja korratud. See kõik oli muidugi päris väsitav, sest need jutuajamised toimusid ssageli pärast kaheksandat tundi ja siis ei ole sugugi kerge midagi meelde jätta.

Marssuut oli järgmine: Tallinn-Helsingi-Malaga-Martos. Esimene lend oli kõige huvitavam, kuna ma lendasin esimest korda. Kui lennuk oli õhus, siis nägid oma kodumaad õhust, kui väike ta ikka on. Põnev oli meil kõigil, sest lennanud polnud meist keegi. Kui Hispaanias lennukilt maha astusime, tundsin õhus kohe erinevust. See oli soe ja kuidagi omapärane. Olime kohale jõudnud kuskil südaööl, kuid õues oli ikka veel soe. Kui kohal olime, tulid meile vastu kaks noormeest, kes viisid meid Martosesse. Teel juhtus meil väike õnnetus, auto kumm läks suurel kiirusel katki, kuid see oli õnnelik õnnetus. Kui me enda majja jõudsime, kus me järgmised 5 nädalat ööbima pidime, vaatasime maja üle, rääkisime natuke juttu ja läksime magama. Järgmine päev oli meil vaba. Linnaga tutvumiseks tehti väike ekskursioon. Kõik klõpsutasid kohe oma fotoaparaate. Sai proovitud ka puu otsas kasvavaid apelsine, mis minu arust olid täitsa söödavad.

Järgmine hommik oli meil juba tööpäev. Hommikul tuli meile järele ehitusfirma omaniku poeg, kes oli hästi lõbus. Ta viis meid igal hommikul tööle ja tõi ka koju. Töötasime eestlastega neljakesi, kahekesi ja vahel ka üksinda. Ükskord, kui ma üksi töötasin, oli mul paarimeheks üks mustanahaline mees, kes elas enne Marokos, kuid nüüd oli tulnud Hispaaniasse. Üksi oli selles mõttes hea tööd teha, et siis said harjutada hispaania keelt ja nende töövõtteid. Rääkisime nendega kuidagimoodi hispaania keeles, kui hakkama ei saanud, siis seletasime kätega. Tema juttu oli huvitav kuulata, kuna ta oli elanud ja töötanud mitmes erinevas riigis. Meie sealolekul läks ta sellest töökohast ära. Igalpool, kus me käisime, küsisid kõik kohe, kas te olete Soomest või Venemaalt. Kui ütlesid, et me tuleme Eestist, siis nad muigasid - ei teadnud, kus Eesti asub. Me rääkisime, kui külm Eestis on. Selle peale nad kohe imestasid, kuidas te seal elada saate, kui seal nii külm on. Töö juures kasutasin tööriistu, mida ma polnud varem kasutanud, näiteks kirkat ja mingit kõbla, millega pidi segu segama. Tööliste viisime kingituseks Vana Tallinna likööri, mille nad kohe lahti tegid ja heaks kiitsid.

Vabal ajal käisime linna uurimas, pilte tegemas ja igasuguseid asju ostmas. Meiega koos elasid ka poolakad ja prantslased, kes samuti Leonardo da Vinci projekti raames sinna olid sattunud. Omavahel läbisaamine oli hea. Ka see on väga tähtis, et vabast ajast vaid meeldivad mälestused jääksid.

Kokkuvõtteks võin öelda, et saime hästi hakkama, silmaring avanes väga palju ja soovitan kõigil, kellel võimalik, sellest programmist osa võtta. Te ei kahetse!